

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobkyně: **Smrčka a Kubálek v. o. s.**, IČO: 49684370,
se sídlem Opatovická 159/17, 110 00 Praha 1
insolvenční správce dlužníka UniControls a. s., se sídlem Křenická
2257/16, Strašnice, 100 00 Praha 10, IČO: 64948706
právně zastoupena Mgr. Luďkem Skoupilem, advokátem,
se sídlem City Empiria, Na Strži 1702/65, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Odvolacímu finančnímu ředitelství,**
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, IČO: 72080043

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 29. 6. 2020,
č. j. 25419/20/5100-41454-711974

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2020, č. j. 25419/205100-41454-711974, jímž bylo k odvolání žalobkyně věcně potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu („správce daně“) ze dne 4. 11. 2019, č. j. 8455301/19/2010-52523-105542, když žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze pozměnil výrok správce daně z důvodu podrobnějšího vymezení skutku. Prvostupňovým rozhodnutím (platebním výběrem) bylo dlužníku UniControls, a. s. podle § 101h odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané

hodnoty („zákon o DPH“) uloženo zaplatit pokutu ve výši 50 000 Kč. Důvodem uložení pokuty bylo nepodání kontrolního hlášení za období srpen 2019, a to ani v náhradní lhůtě, kterou správce daně dlužníkovi stanovil ve výzvě ze dne 4. 10. 2019, č. j. 7853259/19/2010-52523-105542. Žalobkyně je insolvenčním správcem dlužníka.

Žalobní body

2. Žalobkyně ve své žalobě namítla, že dle ustanovení § 170 písm. d) zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona („insolvenční zákon“) se v insolvenčním řízení neuspokojují žádným ze způsobů řešení úpadku mimosmluvní sankce postihující majetek dlužníka, tedy ani dlužníku uložená pokuta za nepodání kontrolního hlášení za období srpen 2019. Žalobkyně poukázala na to, že dlužník (kterému byla pokuta uložena) pozbyl rozhodnutím soudu o zjištění úpadku oprávnění k nakládání se svým majetkem. Dlužník proto nemohl sám podat kontrolní hlášení a splnit tak povinnosti, za jejíž nesplnění je pokutován. Podle žalobkyně dlužník nemůže být sankcionován za porušení povinnosti, kterou nemohl splnit, jelikož analogie v neprospěch účastníka řízení je při ukládání správně-právní sankce vyloučena. Uložení a případné vymáhání pokuty po skončení insolvenčního řízení, kterou povinná osoba nemohla splnit, je dle žalobkyně v rozporu s principem elementární spravedlnosti. Postihem za páchaní správních deliktů nemohou být podle § 170 písm. d) insolvenčního zákona pokuty nebo jiné mimosmluvní sankce. Ty jsou vyloučeny, protože by dopadly přímo do majetkové sféry dlužníka.
3. Žalobkyně rovněž namítla i nepřiměřenost uložené sankce ve vztahu k závažnosti porušené povinnosti. Dlužník je v insolvenci a uložená pokuta ve výši 50 000 Kč je pro něj proto likvidační. Uložení takové pokuty bez možnosti správního uvážení je v rozporu s principem právního státu a jako takovou ji nelze deklarovat, uložit, ani vymáhat. Žalobkyně přitom poukázala na nález pléna Ústavního soudu ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13. Závěrem žaloby žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a v souvislosti s tím i zrušení předcházejícího prvostupňového rozhodnutí (platebního výměru).

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že podle § 20 odst. 3 daňového řádu má insolvenční správce stejná práva a povinnosti jako daňový subjekt. Insolvenční správce podle § 228 písm. i) insolvenčního zákona plní ve vztahu k daňovému řízení povinnosti podle předpisů o daních a má tak mj. i povinnost podávat kontrolní hlášení podle § 101c zákona o DPH. Byť tedy osobou povinnou podat kontrolní hlášení za období srpen 2019 byl insolvenční správce, pokuta za nesplnění povinnosti podat kontrolní hlášení, a to ani v náhradní lhůtě stanovené správcem daně, postihuje daňový subjekt. Žalovaný v tomto ohledu odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 1. 2020, č. j. 6 Af 39/2018-67. Podle žalovaného zahájením insolvenčního řízení (resp. vydáním rozhodnutí o úpadku a jeho řešení formou konkurzu) nejsou sistovány povinnosti vyplývající z daňových předpisů. Povinnost uhradit pokutu za nepodání kontrolního hlášení vzniká přímo ze zákona. Dle žalovaného proto skutečnost, že byl na majetek daňového subjektu prohlášen konkurz, ničeho nemění na povinnosti daňového subjektu podávat v průběhu insolvenčního řízení prostřednictvím insolvenčního správce kontrolní hlášení, na vzniku pokuty za nepodání kontrolního hlášení ani v náhradní lhůtě stanovené správcem daně ve výzvě ve smyslu § 101h odst. 1 písm. d) zákona o DPH, ani na pravomoci správce daně tuto pokutu

Shodu s prvopisem potvrzuje ...

žalobkyni platebním výměrem uložit. Žalovaný přitom odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 10. 7. 2018, č. j. 4 As 149/2017-121.

5. Co se týče nepřiměřenosti pokuty, uvedl žalovaný, že pokuta za nepodání kontrolního hlášení ani v náhradní lhůtě stanovené správcem daně ve výzvě vzniká ze zákona, její výše je jednoznačně určena v § 101h odst. 1 písm. d) zákona o DPH prostřednictvím absolutní částky, přičemž správce daně nemůže správní úvahou ovlivnit, zda pokutu uloží, a případně v jaké výši. Žalovaný v tomto ohledu odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2019, č. j. 1 Afs 206/2018-27 a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 6. 2020, č. j. 3 Af 30/2018-35. Dle žalovaného je proto nerozhodné, že žalobkyně kontrolní hlášení podala pouhý den po uplynutí správcem daně stanovené náhradní lhůty. K posouzení individuálních příčin, které vedly k nesplnění povinnosti podat kontrolní hlášení, slouží institut prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení zakotvený v § 101k zákona o DPH. Ústavní soud tuto právní úpravu posuzoval a shledal ji ve svém nálezu ze dne 6. 12. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 32/15 ústavně konformní. Žalobkyní zmiňovaný nálezný Ústavního soudu ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13 není podle žalovaného relevantní, jelikož se týkal odlišné věci. Kromě toho žalovaný uvedl, že žalobkyně své tvrzení likvidačnosti uložení pokuty, nijak nedoložila.

Replika žalobkyně

6. Žalobkyně v replice zopakovala, že dlužníkovi nemůže být uložena pokuta za porušení povinnosti, kterou nemohl sám splnit, neboť pozbyl oprávnění k nakládání s majetkovou podstatou a opačný závěr by byl v rozporu s principem elementární spravedlnosti. Vynucení plnění právních povinností, včetně daňových, lze dle žalobkyně instituty insolvenčního práva a nikoliv ukládáním pokut podle daňových předpisů. Co se týče výše pokuty, uvedla žalobkyně, že konstrukce pokuty ukládané v „minimální výši“ může být ve svých důsledcích protiústavní, jelikož je to věcí obecného principu, a nikoliv míry. Pokud Ústavní soud dovodil, že minimální výše pokuty 250 000 Kč je protiústavní z důvodu, že pro určité skupiny subjektů by mohla být potenciálně likvidační, je analogicky minimální výše pokuty 50 000 Kč potenciálně likvidační pro toho, kdo prošel konkursem. Na tom dle žalobkyně nic nemění ani existence institutu prominutí pokuty, neboť pokuta, která je v rozporu s ústavními principy, se nemůže stát zákonnou jen pro tu okolnost, že zde existuje opravný prostředek k jejímu snížení, který je navíc svou podstatou nenárokový.

Řízení před správními orgány

7. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
8. Lhůta pro podání kontrolního hlášení za období srpen 2019 uplynula dne 25. 9. 2019. Žalobkyně kontrolní hlášení v této lhůtě nepodala a správce daně proto dne 4. 10. 2019 vydal podle § 101g odst. 1 zákona o DPH výzvu č. j. 7853259/19/2010-52523-105542 k podání kontrolního hlášení za období srpen 2019. V této výzvě vyzval správce daně daňový subjekt (dlužníka), aby prostřednictvím insolvenčního správce podal kontrolní hlášení za období srpen 2019 v náhradní lhůtě pěti dnů ode dne oznámení výzvy. Výzva byla žalobkyni (insolvenčnímu správci) doručena 4. 10. 2019. Náhradní lhůta k podání kontrolního hlášení tak uplynula dne 9. 10. 2019. Příslušné kontrolní hlášení žalobkyně podala až dne 10. 10. 2019. Z tohoto důvodu uložil správce daně dlužníku platebním výměrem ze dne 4. 11. 2019, č. j. 8455301/19/2010-52523-105542, podle

Shodu s prvopisem potvrzuje ...

§ 101h odst. 1 písm. d) zákona o DPH pokutu ve výši 50 000 Kč. Proti platebnímu výměru podala žalobkyně dne 5. 12. 2019 odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný tak, že změnil výrok rozhodnutí správce daně z důvodu podrobnějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí. Uložení pokuty ve výši 50 000 Kč však žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil.

Řízení před Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze vyrozuměl podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ty osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí a dále osoby, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu. Na výzvu soudu ze dne 15. 12. 2020 se ve lhůtě určené soudem žádný subjekt postavení osoby zúčastněné na řízení nedomáhal.
10. Městský soud v Praze tedy přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. výslovně souhlasili se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání, rozhodl soud o podané žalobě, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Včasnost žaloby

11. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo žalobkyni doručeno dne 30. 6. 2020. Dle § 72 s. ř. s. je lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dva měsíce od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Žaloba byla k soudu podána datovou schránkou dne 29. 8. 2020 a byla tak podána včas.

Žalobní námitka č. 1 – nedůvodnost uložené pokuty

12. Žalobkyně ve své žalobě uvedla, že dlužníkovi nemůže být uložena pokuta za nepodání kontrolního hlášení ve stanovené lhůtě, jelikož tuto povinnost nemohl sám splnit, protože v důsledku rozhodnutí o úpadku pozbyl oprávnění k nakládání s majetkovou podstatou. Opačný závěr by podle žalobkyně byl v rozporu s principem elementární spravedlnosti.
13. Tato námitka je nedůvodná.
14. Povinnost podávat kontrolní hlášení je stanovena v § 101c zákona o DPH. Lhůta pro jeho podání je u právnických osob 25 dnů po skončení daného kalendářního měsíce (§ 101e zákona o DPH). V nyní posuzovaném případě (období srpen 2019) tak lhůta uplynula dne 25. 9. 2019. Nepodá-li daňový subjekt kontrolní hlášení ve stanovené lhůtě, vyzve ho správce daně podle § 101g odst. 1 zákona o DPH k jeho podání v náhradní lhůtě. V nyní posuzované věci vydal dne 4. 10. 2019 správce daně takovou výzvu, která byla žalobkyni řádně doručena. Tato náhradní lhůta je zákonem stanovena na 5 dnů od oznámení výzvy. Náhradní lhůta v posuzovaném případě tak uplynula 9. 10. 2019. Pokud daňový subjekt kontrolní hlášení v takto stanovené náhradní lhůtě nepodá, vzniká mu dle § 101h odst. 1 písm. d) zákona o DPH povinnost uhradit pokutu ve výši 50 000 Kč. Správce daně o této povinnosti rozhoduje dle § 101h odst. 4 platebním Shodu s prvopisem potvrzuje ...

výměrem a současně ji předepisuje do evidence daní. Byť tedy žalobkyně kontrolní hlášení za měsíc srpen 2019 podala dne 10. 10. 2019, uložil správce daně dlužníkovi platebním výměrem pokutu ve výši 50 000 Kč, jelikož kontrolní hlášení nebylo podáno včas v rámci náhradní lhůty.

15. Daňový řád pamatuje na situace, kdy zvláštní právní předpisy přenáší způsobilost k jednání za daňový subjekt na jinou osobu, než na zástupce daňového subjektu. Jedná se např. o insolvenčního správce, který podle § 40 odst. 3 jedná na účet dlužníka, pokud na něj přešlo oprávnění nakládat s majetkovou podstatou. Podle § 20 odst. 3 daňového řádu má insolvenční správce stejná práva a povinnosti jako daňový subjekt. Insolvenční správce tak nejedná v zastoupení daňového subjektu. Jde o jednání daňového subjektu jako takového (Josef BAXA, Ondřej DRÁB, Lenka KANIOVÁ, Petr LAVICKÝ, Alena SCHILLEROVÁ, Karel ŠIMEK a Marie ŽIŠKOVÁ. *Daňový řád. Komentář*. Komentář k § 20. 2011. Praha: Wolters Kluwer.).
16. Nakládáním s majetkovou podstatou je i plnění povinností podle předpisů o daních (§ 228 písm. i) insolvenčního zákona). Insolvenční správce podle § 228 písm. i) insolvenčního zákona plní ve vztahu k daňovému řízení povinnosti podle předpisů o daních a má tak mj. i povinnost podávat kontrolní hlášení podle § 101c zákona o DPH. Dle soudu tak z právních předpisů jasně vyplývá, že žalobkyně jakožto insolvenční správce dlužníka byla povinna kontrolní hlášení za období srpen 2019 podat. Soud proto musí přisvědčit žalovanému, že byť osobou povinnou podat kontrolní hlášení za období srpen 2019 byl insolvenční správce, pokuta za nesplnění povinnosti podat kontrolní hlášení postihuje daňový subjekt. K tomuto závěru dospěl Městský soud v Praze ve skutkově podobné věci v rozsudku ze dne 7. 1. 2020, č. j. 6 Af 39/2018-67, když v bodě 21 uvedl, že „(...) Ačkoliv tak po zahájení konkursu nakládání s majetkovou podstatou ve vztahu k plnění mj. daňových povinností přechází na insolvenčního správce, stále se jedná o nakládání a správu majetkové podstaty dlužníka, která sama o sobě nenabývá nějaké zvláštní způsobilosti, neboť se stále jedná o majetek dlužníka (ust. 2 odst. e) insolvenčního zákona). Správce takového majetku tak vykonává určitá práva, nemění se však vlastnické právo k majetku i osoba vlastníka majetku, tím je stále dlužník. Proto podle názoru soudu pokud za příjemce rozhodnutí byl označen dlužník, byť již v té době po prohlášení konkursu, jednalo se o postup v souladu se zákonem.“
17. Soud na okraj poznamenává, že byť ustanovení § 243 odst. 1 daňového řádu stanovuje, že po zahájení insolvenčního řízení nelze provést daňovou exekuci (nestanoví-li insolvenční zákon jinak), není toto ustanovení pro nyní posuzovanou věc relevantní, jelikož správce daně ani žalovaný uloženou pokutu nevymáhali. Soud nemůže přisvědčit žalobkyni, že by mimosmluvní sankce uložené přímo dlužníku byly vyloučeny, protože by dopadly do jeho majetkové sféry. Dle soudu z daňového řádu jasně vyplývá, že i po zahájení insolvenčního řízení může být zahájeno daňové řízení, resp. je možné v daňovém řízení pokračovat. Daňový řád v § 243 odst. 1 dokonce výslovně uvádí, že daňovou exekuci lze nařídit (ne však provést). Soud tak nevidí žádný rozpor mezi § 243 daňového řádu a § 170 písm. d) insolvenčního zákona podle kterého se v insolvenčním řízení neuspokojují mimosmluvní sankce postihující majetek dlužníka.
18. Soud má rovněž za to, že skutečnost, že byla dlužníkovi uložena pokuta za nepodání kontrolního hlášení ve stanovené lhůtě, ačkoliv v důsledku rozhodnutí o úpadku pozbyl oprávnění k nakládání s majetkovou podstatou a kontrolní hlášení tak měla povinnost Shodu s prvopisem potvrzuje ...

podat žalobkyně, není v rozporu s principem elementární spravedlnosti, jak tvrdí žalobkyně.

19. Soud již výše v tomto rozsudku uvedl, že podle § 20 odst. 3 daňového řádu má insolvenční správce postavení daňového subjektu. Zákon tedy stanovuje, že se „*nejedná o jednání v zastoupení daňového subjektu, ale o jednání daňového subjektu jako takového*“ (Josef BAXA, Ondřej DRÁB, Lenka KANIOVÁ, Petr LAVICKÝ, Alena SCHILLEROVÁ, Karel ŠIMEK a Marie ŽIŠKOVÁ. *Daňový řád. Komentář*. Komentář k § 20. 2011. Praha: Wolters Kluwer.).
20. Soud zdůrazňuje, že insolvenčnímu správci plyne ze zákona povinnost postupovat při nakládání s majetkovou podstatou dlužníka s náležitou odbornou péčí (§ 37 odst. 1 insolvenčního zákona) a s péčí řádného hospodáře. Insolvenční správce vykonává na základě rozhodnutí insolvenčního soudu správu cizího majetku a za majetkovou újmu, kterou svou činností způsobí, odpovídá podle konkrétní situace buď přímo insolvenční správce, stát nebo dlužník, resp. jeho majetková podstata (Hásová, J., Moravec, T. a kol. *Insolvenční zákon. Komentář*. Komentář k § 228. 3. vydání. Praha. 2018.). V případě špatné orientace insolvenčního správce v právních předpisech dopadajících na jeho činnost tak přichází v úvahu sankce uložená insolvenčnímu správci (např. uložení pořádkové pokuty dle § 81 insolvenčního zákona), popř. odpovědnost insolvenčního správce za škodu způsobenou při výkonu jeho funkce (Jan KOZÁK, Jaroslav BROŽ, Alexandr DADAM, Antonín STANISLAV, Zdeněk STRNAD, Lukáš ZRŮST, Michal ŽIŽLAVSKÝ aj. *Insolvenční zákon. Komentář*. Komentář k § 36. Praha: Wolters Kluwer. Dostupný v informačním systému ASPI. Právní stav komentáře k 1. 11. 2019).
21. Pokud insolvenční správce neplní řádně své povinnosti, popř. nepostupuje při výkonu své funkce s odbornou péčí anebo pokud závažně porušil důležitou povinnost uloženou mu zákonem či soudem, může ho insolvenční soud podle § 32 insolvenčního zákona jeho funkce zprostit. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího soudu, je v takovém případě důležitá konkrétní míra a intenzita pochybení insolvenčního správce (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. června 2017 ve věci KsBR 29 Ins 11947/2011).
22. Ze všech těchto důvodů dospěl soud k závěru, že uložení pokuty za nepodání kontrolního hlášení v náhradní lhůtě přímo dlužníkovi (a nikoliv žalobkyni jakožto insolvenčnímu správci), není v rozporu s principem elementární spravedlnosti a žalobní námitku žalobkyně proto vyhodnotil jako nedůvodnou.

Žalobní námitka č. 2 – nepřiměřenost sankce ve vztahu k závažnosti porušené povinnosti

23. Žalobkyně v žalobě rovněž uvedla, že pokuta ve výši 50 000 Kč je ve vztahu k závažnosti porušené povinnosti (podání kontrolního hlášení za měsíc srpen 2019 pouhý jeden den po uplynutí náhradní lhůty) nepřiměřená, a že je konstrukce pokuty ukládané v „minimální výši“ 50 000 Kč protiústavní, na čemž podle žalobkyně nic nemění ani existence institutu prominutí pokuty.
24. Tato námitka je nedůvodná.
25. Správce daně v nyní posuzované věci aplikoval ustanovení § 101h odst. 1 písm. d) zákona o dani z přidané hodnoty a uložil dlužníkovi pokutu ve výši 50 000 Kč za pozdě podané kontrolní hlášení. Podle žalobkyně je tato „absolutní výše“ pokuty, u které zákon fakticky vylučuje správní uvážení, protiústavní. Soud se s tímto názorem neztotožňuje. Za zásadní Shodu s prvopisem potvrzuje ...

považuje soud skutečnost, že Ústavní soud již ústavnost této sankce posuzoval. V nálezu pléna ze dne 6. 12. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 32/15, řešil Ústavní soud otázku, zda zákonem stanovená výše pokuty za porušení povinností při podání kontrolního hlášení, porušuje právo na spravedlivý proces, když je výše sankce stanovena zákonem a nelze proto uplatnit správní uvážení. Ústavní soud v bodu 77 tohoto nálezu poukázal na ustanovení § 101j a § 101k zákona o dani z přidané hodnoty. Zaprvé, povinnost uhradit pokutu za dodatečné podání kontrolního hlášení bez výzvy správce daně nevzniká, pokud v daném kalendářním roce nedošlo u plátce k jinému prodlení při podání kontrolního hlášení. Zadruhé, ustanovení § 101k umožňuje správci daně zcela nebo zčásti prominout pokutu, jestliže k nepodání kontrolního hlášení došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Ústavní soud proto uvedl, že se z těchto důvodů nedá mluvit o fixní sankci bez možnosti jejího prominutí či modifikace. Ústavní soud proto dospěl k závěru, že takový sankční mechanismus je v souladu s ústavou. Soud nemá v nyní posuzovaném případě důvod, proč se od právního názoru Ústavního soudu odchýlit.

26. Pokud jde o odkaz žalobkyně na jiný (starší) plenární nálezn Ústavního soudu ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13, nepovažuje ho soud na posuzovanou věc za přílehný. Ústavní soud v tomto nálezu deklaroval, že minimální výše pokuty za nelegální zaměstnávání dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti ve výši 250 000 Kč je v rozporu s ústavním pořádkem, neboť brání řádné individualizaci konkrétního případu a neumožňuje správním orgánům přihlédnout ke specifickým okolnostem různých případů, k osobám delikventů a jejich majetkovým poměrům. V nyní posuzované věci však správní orgány mají možnost k individuálním okolnostem přihlédnout právě díky institutu prominutí pokuty. Jak bylo popsáno v předešlém bodě tohoto rozsudku, tento sankční mechanismus shledal Ústavní soud ústavně konformním.
27. Co se týče námítky žalobkyně, že pro dlužníka je pokuta ve výši 50 000 Kč likvidační, musí soud přisvědčit žalovanému, že toto své tvrzení žalobkyně nedoložila. Pouhá skutečnost, že je dlužník v konkurzu, ještě neznamená, že každá pokuta (ať už v jakékoliv výši) bude pro danou osobu likvidační. V odůvodnění usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. května 2019, č. j. MSPH 90 INS 1511/2019-B-57, kterým soud prohlásil konkurs dlužníka, je mj. uvedeno, že soud osvědčil přihlášky 151 věřitelů, přičemž zajištěné pohledávky činily 94,553,554,04 Kč a nezajištěné pohledávky činily 164,825,629 Kč. V takovém případě považuje soud za vysoce nepravděpodobné, že by na dlužníka působila likvidačně právě pokuta uložená žalovaným za pozdní podání kontrolního hlášení v měsíci srpnu 2019 ve výši 50 000 Kč, která navíc z důvodu probíhajícího insolvenčního řízení nebyla a nemůže být vymáhána. Bez ohledu na to však soud zdůrazňuje, že zákon o DPH umožňoval žalobkyni využít institutu prominutí pokuty podle §101k tohoto zákona. Kromě toho, soudní judikatura (např. NSS ve svém rozsudku ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 Afs 206/2018-27), již dovodila, že pokud je zákonem stanovena výše pokuty „fixně“, nemůže se jednat o pokutu ve výši zjevně nepřiměřené. Takovou by mohla být pouze pokuta převyšující zákonem předepsanou částku. Soud tak nemůže přisvědčit ani tvrzení žalobkyně o nepřiměřenosti sankce ve vztahu k porušené povinnosti.

Závěr a náklady řízení

28. Soud po posouzení žalobních námitek žalobkyně došel k závěru, že jsou nedůvodné a rozhodl proto podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. tak, že žalobu pro nedůvodnost zamítl. Shodu s prvopisem potvrzuje ...

29. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měl plný úspěch žalovaný. Žalovanému však nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. ledna 2021

JUDr. Hana V e b e r o
v á ,
předsedkyně senátu